

Pieter Aspe

De Midasmoorden

Manteau

THRILLER

Iedere overeenkomst met bestaande personen en toestanden in dit boek is louter fictief.

© 1996 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
WPG Uitgevers België
Herengracht 370/372
NL-1016 CH Amsterdam

Eerste druk maart 1996
Twintigste druk september 2011

Omslagontwerp Wil Immink
Omslagfoto Wil Immink Design

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2675 6
D 2011/0034/668
NUR 330

*Voor mijn dochters
Tessa en Mira*

Laat hij die zoekt niet ophouden met
zoeken, totdat hij vindt.
En als hij vindt, zal hij verontrust
worden
en als hij verontrust is, zal hij zich
verwonderen
en hij zal over het Al heersen.

(Evangelie van Thomas)

The best of prophets of the Future
is the Past.

(Byron)

Adriaan Frenkel proefde van de lauwe cocktail. Het watige drankje smaakte bitter. Frenkel trok een vies gezicht en tikte met zijn zegelring tegen het glas.

‘Ober,’ riep hij wrevelig.

De barman liet zijn poetsdoek rusten en taxeerde de Nederlander met een vranke blik.

‘Het spijt me vreselijk, beste man, maar die rommel kan ik niet door mijn strot krijgen.’

‘Monsieur n’est pas content?’

Mario, een gedrongen kerel met mediterrane trekken en sporen van een onuitroeibare stoppelbaard, keek de lastige klant afwachgend aan.

‘Non,’ probeerde de Nederlander zelfbewust. ‘Je veux...’ Verder kwam hij niet. De barman nam het glas weg en goot de inhoud met een minachtend gebaar in de spoelbak. Frenkel haalde berustend de schouders op. Dit is dus België, dacht hij moedeloos.

Frenkel wees naar de flessen achter de bar. Hij voelde zich als een negentiende-eeuwse ontdekkingsreiziger die zich tegenover de inlanders van gebarentaal moest bedienen.

Mario’s gezicht klaarde op. Met een triomfantelijke glimlach pakte hij een schoon glas en mixte in een oogwenk een gin met sinaasappelsap.

‘Jezus,’ kreunde Frenkel. ‘Ik wil die rotzooi niet meer.’

Mario knikte en schoof hem de gin-orange toe.

‘Oké, ik geef het op,’ zuchtte Frenkel.

Hij pakte het glas en schudde veelbetekenend het hoofd.

‘Jij geeft mij bon en ik betaal. Daarna ik weg,’ voegde hij er in Tarzannederlands aan toe.

‘Ah, ce n’est pas bon!’ grijnsde Mario kinderlijk.

Frenkel zat te trillen op zijn barkruk. Een vriend had hem de Villa Italiana aanbevolen als de beste tent in Brugge. Pittige drankjes en gewillige meiden, had hij opgeschept.

‘Ik bedoelde een bon voor mijn baas,’ zei hij wanhopig.

Mario nam het glas en keurde de drank tegen het licht van een halogeenspot.

‘Monsieur prendre un bon whisky,’ zei hij vaderlijk.

‘Ja, whisky,’ snikte Frenkel bijna.

Hij had een rotdag achter de rug. Bij gebrek aan vrouwen was drank het enige alternatief. Mario draaide zich om en wees op zijn beurt naar de flessen die achter hem hingen.

‘Ja,’ juichte Frenkel. ‘J&B is fijn.’

De barman liet zijn wijsvinger nonchalant over de flessen glijden. Hij wipte ostentatief over de J&B en bleef hangen bij de Chivas.

‘Maakt niet uit. Doe die maar,’ gromde Frenkel.

‘Une bonne choix, monsieur,’ zei Mario met een knip-oog van gabbers onder elkaar.

Hij poetste een glas en hield het met een professionele zwier onder de doseerpomp. Zijn gorillagrijns begon op Frenkels zenuwen te werken. De barman pakte een ijsblokje uit de cooler en hield dat onbeweeglijk boven het glas.

Frenkel knikte en Mario liet het ijs in de whisky spatten. Hij herhaalde het ritueel en keek afwachtend naar de Nederlander.

‘Oui, oui, encore.’

Na vier blokjes gebaarde Frenkel dat het genoeg was. 'Basta,' zei hij met opzet niet al te luid.

Mario lachte als een Siciliaanse herder die net het lekkerste schaap uit de kudde heeft gepakt. Hij bukte zich en haalde een flesje cola uit de koeling.

Een groepje klanten deed luidruchtig zijn intrede. Een paar opgedirkte Marina's waagden een danspasje, terwijl hun gestileerde begeleiders zich over de vrije barkrukken ontfermden.

'Dommage pour le bon whisky,' zei Mario toen hij de cola over het ijs en de Chivas goot.

Frenkel haalde diep adem en trachtte zich te beheersen. Hij had helemaal geen cola besteld.

De heupwiegende dellen op de dansvloer wuifden dwingend in de richting van de bar. Mario kende zijn pappenheimers en draaide de knop van de versterker naar rechts.

Frenkel nam net een slok van de voortreffelijke whisky-cola, toen de obstinate bassen van de opgefokte housemuziek zijn darmen tegen zijn middenrif deden knallen. Hij had de Chivas in een teug kunnen uitdrinken en afrekenen, maar in plaats daarvan liep hij nukkig naar de belendende salon. Daar was het in ieder geval een stuk rustiger. Eigenlijk had hij niet veel keus. Het was zuipen of schaapjes tellen in een postmoderne hotelkamer.

'Villa Maffia' won het van de schaapjes. Adriaan Frenkel liet zich uitgeblust in een van de leren fauteuils neerploffen.

'k En do were een Ollander bie zun kloten get,' zei Mario tegen een van de obers, een bleke opgeschoten imitatie van graaf Dracula.

'Je moest were een bonnetje en vo zun werk. 't Is oltied zelfste met die gasten,' zwetste Mario in plat Brugs.

De vale ober lachte zuinig.

'Zie mo dat den boas je niet oort. Ollanders zin verdomme onze beste kallanten.'

Mario haalde de schouders op en tapte vier pilsjes.

'Je ziet een oekde zurprume, Jacques. Een mens moe toch u kè kunnen lachen.'

Hij nam een teug van de gin-orange die 'den Ollander' had geweigerd en schreef 600 fr. bij op de rekening van Frenkel: 280 fr. voor de cocktail en 320 fr. voor de whisky-cola.

Mijnheer Georges was een vaste klant van de Villa Italiana.

Toen hij binnenkwam, doken twee obers uit de schemering op en hielpen hem en zijn gast uit hun jas.

'Is de salon vrij, Jacques?' vroeg mijnheer Georges autoritair vriendelijk.

Indien Mario die Hollander niet voor de gek had gehouden, had hij bevestigend kunnen antwoorden.

'Als ik me niet vergis zit er maar één persoon, mijnheer Georges, een toerist met een stuk in zijn kraag.'

Mijnheer Georges lachte als een breedbekkikker die aan de ziekte van Cushing lijdt. Het duurde een paar seconden voor alle vetrollen weer in de plooi lagen.

Jacques vertrok geen spier. De lachsalvo's van mijnheer Georges waren legendarisch en niemand wist of dat gebulder goed of slecht nieuws voorspelde.

'Oké, Jacques. No problem.'

Hij stak zijn vlezige hand in zijn binnenzak en haalde een briefje van tweeduizend boven.

'Zorg dat we niet gestoord worden en breng ons een fles Ruinart, 1983 si c'est possible.'

'Komt voor mekaar, mijnheer Georges,' antwoordde Jacques gemeend dankbaar.

De bleke ober had drie kinderen uit een eerste huwelijk en die kostten hem handenvol geld.

Adriaan Frenkel zag de mannen binnenkomen. Een stel oudere heren was nu niet precies het gezelschap waar hij op zat te wachten. Even overwoog hij om op te stappen, maar de royale hoeveelheid Chivas had hem loom gemaakt. Als hij omhoog keek, draaide het plafond als een carroussel boven zijn hoofd.

Toen Jacques de champagne serveerde, bestelde Frenkel nog een whisky-cola. Als er meiden opdaagden, kon hij hun nog altijd wijsmaken dat hij getrouwd was.

‘Ach, wonderbar, Georg,’ hoorde hij een van de mannen zeggen, toen Jacques de fles champagne ontkurkte. De man die net ‘wonderbar, Georg’ had gezegd, leek sprekend op Dirk Bogarde in een goedkope Visconti-film. Hij deponeerde een zware aktetas op de marmeren salontafel.

‘Warum nicht, mein Freund. Wir haben heute etwas zu feiern, nicht,’ zei de andere in geradbraakt Duits. ‘Alles geht sehr gut. Geef me nog een paar Monaten en we controleren de hele markt.’

De Duitser glimlachte vals en hief het glas.

‘Zum Wohl.’

Ze dronken van de champagne als dorstige antilopen. Na een halfuur bestelde de dikke een tweede fles.

Frenkel daarentegen liet zijn whisky ongemoeid. Hij had zich behaaglijk in de fauteuil genesteld. Het plafond tolde niet meer en hij genoot met volle teugen van zijn roes.

‘Die andere Sache komt dus ook in orde,’ hoorde hij de Duitser zeggen.

De twee mannen gingen steeds luider praten. Frenkel hoefde geen moeite te doen om hun gesprek te volgen.

‘Dietrich. Je kent me toch. Alles is geregeld.’

‘Gut. Maar in München begint men zich vragen te stellen. Niet iedereen gaat akkoord met het project.’

‘Ach scheisse, Dietrich. Ik begrijp dat jullie twijfelen. Maar heb je vanavond niet genoeg gezien?’

‘De raad apprecieert je inspanningen, Georg. Ik zal in die zin verslag uitbrengen, aber...’

‘Maak je geen zorgen, Dietrich. Volgende maand komt de kwestie voor de gemeenteraad. De nieuwe Bürgermeister spartelt een beetje tegen. Hij kan het proces vertragen, dat is alles.’

Dit argument maakte weinig indruk op Dietrich Fiedle. De Duitser had al vier glazen champagne op, maar de bubbels sorteerden voorlopig weinig effect op de ijzige toon die hij hanteerde.

‘Vergeet niet dat de fusie in gevaar komt als er te veel hindernissen zijn.’

‘Je mag iedereen in München verzekeren dat ik me aan de afspraak houd,’ riposteerde mijnheer Georges beslist. ‘Nog voor Pasen is alles in kannen en kruiken. Ik begrijp niet waarom ze in Duitsland in paniek raken. Wij Vlamingen houden altijd woord. Dat zou jij toch moeten weten.’

De Duitser keek als een opgeschrikte havik om zich heen. Zijn ogen flitsten in de richting van Frenkel, die achteloos zat te luisteren.

‘Geef toch toe, Dietrich, dat het absoluut niet nodig was om vanavond een...’

Fiedle snoerde hem de mond.

‘Dat was louter service, Georg. Beschouw het als een voorproefje van wat komen zal. Straks wordt Kindermann de grootste touroperator van Europa en na de fusie ben jij een van de topdirecteuren. Stel geen vragen, Georg, en geniet van je privileges.’

Mijnheer Georges stortte zich enthousiast op de champagne. Frenkel zag hoe de kostbare drank via een paar vlezige onderkinnen door zijn slokdarm klotste.

‘En toch begrijp ik niet waarom dit per se vanavond moet,’ hield hij koppig vol. ‘We hadden maandag alles in Zeebrugge kunnen bespreken.’

Dietrich haalde zijn benige hand door zijn strak achterover gekamde haar. De Belg begreep niet dat hij een pion was in een spel waarvan slechts enkelen de regels kenden.

‘Herr Leitner wil de kopieën van alle notariële akten morgen op zijn bureau,’ zei hij dwingend. ‘Maandag is zu spät.’

De dikke Belg lachte. Hij was niet van plan een discussie over Leitner aan te gaan.

‘Brugge is in ieder geval een wunderschöne stad.’

Fiedle hield zijn glas tegen het licht, alsof hij op zoek was naar ‘onreinheden’.

‘Sehr schön,’ gaf hij toe. ‘Jammer dat bijna alle gebouwen nep zijn.’

Mijnheer Georges verslikte zich en Frenkel knipperde met zijn ogen.

‘Overdrijf niet, Dietrich. Ieder jaar komen miljoenen toeristen uit alle windstreken hier de sfeer opsnuiven.’

‘Ze komen hier inderdaad voor de sfeer,’ zei Fiedle hautain. ‘Precies daarom is Kindermann bereid om driehonderd miljoen D-mark in het project te investeren. De klant is immers koning en wij maken winst als we de consument zijn zin geven.’

De draagwijdte van die woorden ontging Frenkel. Mijnheer Georges schonk de glazen opnieuw vol.

‘Wat bedoel je met nep?’ vroeg hij terloops. ‘Brugge is toch een middeleeuwse stad.’

De Duitser zette het glas aan zijn lippen en dronk als een verveelde zwaan. Zijn puntige adamsappel ging zuinig op en neer.

De manier waarop hij ‘Nein Georg’ zei, deed Adriaan Frenkel verstijven.

‘Brugge telt slechts een handvol authentieke monumenten,’ zei Fiedle neerbuigend. ‘De rest is puur camouflage.’

Mijnheer Georges richtte zich verontwaardigd op. Zijn door couperose getekende wangen lichtten op als smeulende gloeidraden.

‘Dat is larie,’ zei hij opgewonden.

Fiedle gooide zijn hoofd achterover.

‘Das Rathaus en de kerken zijn echt. Het belfort is uniek, maar de rest is neogotisch of in het beste geval zo ingrijpend gerestaureerd dat het niet mooi is.’

‘Dietrich,’ steigerde mijnheer Georges en morste daarbij voor vijftig frank champagne.

‘Je gelooft me dus niet,’ reageerde Fiedle hooghartig.

De Duitser nam gulzig een slok van de champagne. Frenkel volgde zijn voorbeeld en verfriste zijn droge keel met een slok lauwe whisky-cola. Hij had de ariër op zijn smoel kunnen timmeren.

‘Dan zal ik je een groot geheim verklappen,’ snoefde Fiedle.

‘Dat hoeft niet, Dietrich. Ik geloof je heus wel,’ probeerde de dikke Belg hem te kalmeren. ‘Zal ik koffie bestellen?’

‘Sind Sie verrückt?’ schreeuwde Fiedle woedend.

‘Alles gut, Dietrich,’ suste mijnheer Georges. ‘Vertel maar, ik luister.’

‘Eerst nog een fles sekt,’ snauwde de Duitser.

Adriaan Frenkel keek geboeid toe. Hij had eerder gezien hoe een deftig lid van het Herrenvolk een bruuske metamorfose kon ondergaan. Het ene moment waren ze het toonbeeld van rede en fatsoen en een paar minuten later herkende je ze niet meer.

Jacques reageerde prompt op de opgestoken vinger van mijnheer Georges. Hij snelde naar de kelder als een overjarige windhond.

Dietrich Fiedle wachtte koppig tot de ober terug was met de derde fles Ruinart. Toen de glazen opnieuw ge-

vuld waren, stak de Duitser met gedempte stem van wal. Adriaan schoof voorzichtig een stukje op.

‘Mijn vader kende alle kunstschaten van Brugge. Hij had de opdracht gekregen...’

Naarmate het gesprek vorderde, voelde Frenkel slagaderlijk bloed door zijn dij pulseren. Hoe was het mogelijk dat hij uitgerekend in Brugge de zoon van dit crapuul tegen het lijf was gelopen?

Hij bleef zitten tot de mannen aanstalten maakten om op te stappen. De laatste fles dure champagne lieten ze nagenoeg onaangeroerd. Adriaan kapte een halfvol glas whisky-cola achterover. Hij voelde zich bloednuchter en liep als een robot naar de bar.

‘Kan ik met Visa betalen?’ vroeg hij.

‘Pas de problème,’ zei Mario met een uitgestreken gezicht.

De barman bleef de komedie halsstarrig volhouden. Als ze met een kredietkaart betaalden, kon hij de fooi toch vergeten.

Adriaan plaatste vluchtig zijn handtekening en waggelde naar het toilet. Aan een bon voor zijn baas dacht hij al lang niet meer.

Omstreeks zes uur dwarrelden de eerste schuchtere vlokken naar beneden.

Toen Gino Hilderson om halfacht zijn werk aanvatte, lag Brugge te pronken onder zijn meest romantische tooi. Met zijn Vespacar trok hij een eenzaam spoor door de lege straten. Aan de Vismarkt kipte hij de inhoud van de eerste vuilnisbak op de verhoogde laadvloer.

Halverwege de Blinde-Ezelstraat minderde Gino automatisch vaart. Aan het begin van die straat moest een arduinen paal ieder doorgaand verkeer onmogelijk maken. Maar een behendige chauffeur loodste de Vespacar moeiteloos tussen het obstakel en de zijkant van het stadhuis. Op die manier won hij vijf kostbare minuten.

Ondanks de geringe vaart slipte de Vespacar vervaarlijk toen Gino op de rem ging staan. Twee meter voor hem lag een man met zijn gezicht op de straatstenen. Hij bewoog niet toen Gino met een doffe vloek uitstapte en het portier van de Vespacar dichtkwakte.

‘Da komt ervan, éh joengen, oje te vele gezopen et.’

De man droeg een chique, kameelkleurige overjas en glimmend gepoetste schoenen.

Gino vergat zijn eerste wrevel en peilde de conditie van de man met een bezorgde blik. De schoane menere moest wal heel droenke zien.

Hij knielde neer en schudde de man onzacht bij de schouder.

'Eij matje,' fluisterde hij schor.

Plotseling begon de man te kreunen.

'Kom vintjie,' zei Gino opgelucht. 'Stô rechte. Wacht, 'k gô jun helpen.'

De stadsarbeider was een gespierde kerel. Hij pakte de man onder de oksels en sleurde hem tot tegen de muur van het stadhuis, net onder de kastjes met de huwelijksafkondigingen.

'Got nu een beetje betere?' vroeg hij naïef.

De man zag er niet zo jong meer uit. Zijn gezicht was lijkbleek. Zelfs op zijn lippen zat geen kleur meer. Gino boog zich voorover en besnuffelde hem op zoek naar sporen van alcohol.

'Da komt ervan, éh vintjie,' zei hij hulpeloos.

Dietrich Fiedle hoorde de vreemde stem door een hol waas, precies alsof hij onder water zwom en de geluiden daarboven registreerde. Kauwend op een sappige sigarettenpeuk bleef Gino besluiteloos toekijken. Toen de man scheef onderuitzakte, bemerkte hij het gestolde bloed boven zijn linkerslaap.

'Miljaar,' vloekte hij. 'Een kleen momentje. 'k Zien direct were.'

Gino zette het op een lopen, stak de Burg diagonaal over en sloeg de Breydelstraat in.

Van de vier openbare telefooncellen op de Markt slikte er gelukkig één munten. Het signaal ging zes keer over.

'Allo, den oenderd?' schreeuwde hij toen Jozef Demedts aan de andere kant opnam.

'Dur ligt dor een vint dood te bloên. Kujje rap iemand zenden?'

Demedts plaatste zijn sigaret behoedzaam in een glazen asbak en greep naar zijn balpen.

'Mag ik uw naam, a.u.b.?' vroeg hij onverstoort.

'Zino Ilderson. Je ligt oender de Brugghe der Zuchten in de Blindezelstroate,' schreeuwde Gino kwaad.

Hij wist niet dat Demedts de oproep naar de politie doorschakelde en dat er al twee ziekenbroeders op weg waren naar een klaarstaande ambulance. Demedts had met een druk op de knop alarm geslagen toen Gino het woord 'doodbloên' had uitgesproken.

'Is het slachtoffer bij bewustzijn?'

De officier met wachtdienst van de Brugse politie luisterde nu ook mee via de speciale noodlijn. Er was een patrouille in de buurt. Hij riep ze op via de radio.

'Volgens mien gottie 't nie lange mè trekken. Ojje nog lange wacht is tie zekers dood,' schetterde Gino.

'Oké, mijnheer Hilderson. Ga terug naar het slachtoffer en blijf daar. Er is hulp onderweg.'

Demedts verbrak abrupt de verbinding. De zaak leek hem ernstig genoeg om het medische urgentieteam in te schakelen.

Dokter Arents van het MUG-team had voor hij zijn dienst aanvatte een nummertje gemaakt met een lenige verpleegkundige en verkeerde in een opperbeste stemming. De oproep van Demedts kon daar niets aan veranderen. Samen met Ivan Dewilde rende hij naar de garage. Arents voelde zich als een jonge god. In tegenstelling tot de arme stakkerds die in steriele ziekenhuiskamers wegteerden, had het leven hem mild behandeld. Hij was jong, gezond en verdiende behoorlijk.

Hoewel er geen verkeer was, zette Dewilde de sirene aan. De Renault Espace reageerde vinnig op het gaspedaal en scheurde onverantwoord hard over de besneeuwde oprijlaan.

Voor Gino Hilderson leken de minuten wel uren te duren. Hij stond wezenloos naast het slachtoffer, dat geen enkel teken van leven meer vertoonde.

De politiecombi stoof als eerste de Burg op. Agent Bruynooghe dirigeerde zijn collega naar de juiste plek.

‘k Peezen dattie dood is,’ zei Gino toen de agenten bij het slachtoffer stonden.

Bruynooghe, een kleine forse diender, boog zich over de man. Hij was al tweeëntwintig jaar bij de politie en constateerde in een oogopslag dat de arbeider niet overdreef. Hij verloor geen kostbare tijd en beende naar de combi.

‘Agent Bruynooghe hier,’ zei hij over de radio. ‘Het slachtoffer is bewusteloos, wellicht stervende.’

Zijn stem klonk kalm en vrij emotioneel.

‘Boven zijn linkerslaap zit een lelijke wonde. Een val lijkt me uitgesloten,’ voegde hij er gewichtig aan toe.

Jean-Marie Vervenne, de officier met wachtdienst keek op zijn polshorloge. Over tien minuten werd hij afgelost. Hij overwoog de mogelijkheid de zaak over te dragen aan zijn collega. Aan de andere kant was Bruynooghe geen zeveraar. Als er misdadig opzet in het spel was, konden die tien minuten hem straks zuur opbreken.

‘In orde, Bruynooghe. Ik kom eraan.’

De kleine agent grijsde toen zijn superieur de verbinding verbrak.

De ziekenwagen sneed door de sneeuw als een ploeg door een beregende polderakker. Jan Decoster hield de koffer met de eerstehulpspullen tegen zijn borst geklemd. Hij zette zich schrap, want in deze gure omstandigheden telde iedere seconde. Onderkoeling kan zelfs bij een banaal verkeersongeval fataal zijn. Wim Defruydt parkeerde de ambulance op minder dan twee meter van het slachtoffer. Voor Decoster uit de wagen sprong, griste hij een extra isolerende deken mee. Zijn collega hurkte neer bij de gewonde en toen hij geen polsslag voelde, trok hij hem van de muur weg. Decoster haalde de isolerende deken uit de beschermfolie en duffelde de oude man in. De ziekenbroeder wist dat hij in afwachting van de dokter slechts één ding kon doen. Hij volgde de stan-

daardprocedure die in het jargon ABC werd genoemd. Hij maakte de luchtwegen vrij, diende mond-op-mondbeademing toe en probeerde door hartmassage de bloedcirculatie in stand te houden.

Defruydt haalde ondertussen een infuus met een fysiologische zoutoplossing uit de ziekenwagen en hield een knelverband klaar.

Gino Hilderson sloeg het tafereel vanop een afstand gade. Plotseling hoorde hij een tweede sirene. De Espace van het MUG-team kwam via de Breydelstraat de Burg opgereden. Tien seconden later arriveerde Jean-Marie Vervenne. Beide autosporen kruisten elkaar haast Mondriaans.

Decoster maakte onmiddellijk plaats toen Arents bij het slachtoffer knielde. De arts controleerde de levensfuncties en ging door met de hartmassage. Na een minuut of twee riep hij Decoster er opnieuw bij.

‘Neem over.’

Decoster knikte. Volgens hem was de man zo dood als een pier.

Arents gooide zijn koffer open, rommelde tussen de steriel verpakte spuit en vond na twintig seconden precies wat hij zocht.

De vijftien centimeter lange naald deed Gino huiveren. Arents trok een ampul adrenaline leeg, verifieerde de spuit in het licht van een straatlantaarn en boog zich over het slachtoffer. Hij markeerde de plek en joeg de naald door het borstbeen rechtstreeks in het hart van de stervende Duitser.

‘In jouw plaats zou ik niet klagen,’ grinnikte Versavel. ‘Je hebt zelf om meer zondaguren gevraagd.’

Van In schraapte zijn keel en stak een sigaret op. Zijn pak hing als een gekreukt vod om zijn lijf.

‘Wat niet wil zeggen dat ik de rotzooi van Vervenne kom opruimen,’ zei hij met een hese stem.

'Ik heb de hele nacht geen oog dichtgedaan. Een zondag hoort rustig te verlopen.'

Versavel streek over zijn snor en keek Van In meewarig aan. De commissaris liep nijdig naar de vensterbank en schonk zich een beker koffie in.

'Wie pleegt er in godsnaam een moord op zondagmorgen?' sakkerde Van In.

'Toen ze hem afvoerden, was hij nog niet dood,' zei Versavel droog. 'Maar volgens een van de ziekenbroeders is zijn toestand kritiek. Een subduraal hematoom loopt in dat soort van omstandigheden vaak fataal af.'

'Doe maar gewoon, Guido.'

'Schedelbreuk met inwendige bloedingen. Sorry, commissaris.'

Versavel ging achter zijn bureau zitten en strekte zijn benen uit. In tegenstelling tot Van In was hij smetteloos gekleed.

'En dan nog een Duitser,' monkelde Van In. 'Misschien kunnen we dat als een meevaller beschouwen.'

Versavel reageerde met opzet niet. Iedereen wist dat Van In een hekel had aan Duitsers.

'Ik vrees dat we toch iets zullen moeten ondernemen, commissaris. Straks krijg je Derrick aan de lijn en die zal willen weten hoe de vork in de steel zit.'

Hij bukte zich instinctief toen Van In met de halfvolle beker koffie dreigde.

'Het zou zonde zijn van de koffie,' gromde Van In toen Versavel zich oprichtte.

'Is Vervenne al klaar met zijn pv?'

'Je kent Vervenne toch. Die haalt geen pagina in een voormiddag. Trouwens, ik denk dat hij nog altijd op de Burg rondhangt.'

'Benson im Himmel. Waar maken wij ons dan druk over?'

'In dat geval neem ik ook een kop koffie,' zei Versavel berustend.